

[Poul Nødgaard]

Mit spørgsmål til statsministeren er så: Hvorledes kan det gå til, at statsministeren, i samme stund som denne ordfører udtaler det, allerede har en artikel liggende ved dagbladet Jyllands-Posten, hvor statsministeren går ind for amternes nedlæggelse?

Det leder mig hen til det spørgsmål, om der overhovedet ikke er nogen form for kommunikation i den konservative folketingsgruppe inklusive statsministeren.

Statsministeren (Poul Schlüter):

Hr. Stavad gjorde den bemærkning, at man måske ikke skal hæfte sig så meget ved, hvad jeg så har sagt. Dertil vil jeg gerne sige: Jo, det skal man, og hr. Stavads spørgsmål i dag er jo netop et positivt udtryk for, at han berettiget har hæftet sig ved mine synspunkter.

Det synes jeg er klogt. Jeg er dog ikke en helt lige gyldig person. Jeg er dog landets statsminister, og jeg håber da også, at mine synspunkter i denne sag vil formå at sætte en livlig og omfattende analyse og debat i gang.

Jeg vil også sige til hr. Stavad, at jeg ved – jeg gad vidst, om hr. Stavad ved det – at der er fremtrædende socialdemokratiske kommunale borgmestre, som er enige med mig, og som er glade for, at jeg har sat overvejelsen i gang.

Dernæst vil jeg sige til hr. Stavad, at når jeg i artiklen i Jyllands-Posten bruger ordene: »Om nogle få år vil der hverken være amter eller kommuner, som vi kender dem i dag. Det bør der heller ikke være!«, og når jeg siger: »Vi vil have nedlagt de 13 amter«, så betyder det ikke, at det er et krav, jeg her stiller om, at vi vil have nedlagt dem. Nej, det betyder, at vi, hr. Stavad, hr. Risgaard Knudsen, Venstres gruppe, den radikale gruppe, den konservative gruppe, når der er gået nogle år, vil erkende, at vi skal opbygge den offentlige sektor i Danmark langt enklere og mere overskueligt, end vi kender i dag.

Det skal nok komme, men der er jo altid nogle, som halter lidt bagefter, og det gør heller ikke så meget. Det er en stor opgave, og den kræver tid.

Dernæst vil jeg sige til hr. Risgaard Knudsen, at jeg tydeligt erindrer fra min barndoms glade tid, at der engang var en statsminister – det er jo noget ganske enestående, og det vil forhåbentlig ikke gentage sig – som kom i vanskeligheder her i Folketinget, fordi han havde

et særstandpunkt. Men jeg må gøre opmærksom på, at det havde baggrund i, at Folketinget havde besluttet en bestemt politik i det sydslesvigske spørgsmål, og det var dette standpunkt, den pågældende, nu hedengangne, statsminister ikke følte sig bundet af.

Når vi taler om amter og kommuner og staten og vores administrative opbygning om 10 eller 15 år, foreligger der ingen folketingsbeslutning, som binder mig, og det er jeg glad for.

Må jeg sige til sidst til hr. Poul Nødgaard: Fremskridtspartiets forslag gik vi imod fra den konservative folketingsgruppes side, fordi vi fandt, at øjeblikket ikke er inde nu til at træffe en beslutning. Øjeblikket er inde til at sætte en stor og omfattende og fornyende debat i gang.

Stavad (S):

Jeg bliver næsten nødt til at gentage spørgsmålet til statsministeren, da statsministeren siger, at dette her er noget, vi bør interessere os meget for, da han ikke er nogen lige gyldig person, hvorefter han henviser til, at han besidder stillingen som statsminister.

Jeg er helt enig i, at statsministeren absolut ikke er nogen lige gyldig person – det er der vel i og for sig ikke nogen personer der er – men når statsministeren henviser til det interessante i sin artikel, fordi han er statsminister, bliver jeg nødt til at gentage spørgsmålet: Tegner de synspunkter, som statsministeren har givet udtryk for, regeringens politik, ja eller nej?

Risgaard Knudsen (S):

Jeg synes ikke, jeg fik noget svar på mit spørgsmål, og af mange grunde vil jeg sætte pris på, om statsministeren her i Folketinget og allerede i dag vil besvare mit spørgsmål, der lyder: Hvorledes kan en statsminister i dag udtale sig på egne vegne og ikke på vegne af sin regering?

Statsministeren (Poul Schlüter):

Jeg vil gerne sige til hr. Stavad, at de tanker, som jeg udtrykte for et par uger siden, var mine personlige visioner. Så de synspunkter, jeg her har givet udtryk for, dækker ikke nødvendigvis mine ministerkollegers eller begge regeringspartiers. Det forholder sig således, at der i mit parti er mange meninger om den sag, ligesom der er det i Venstre og i Socialdemokratiet, og det er jo herligt og frodigt. Nu skal vi bare i den